

Millioner tilbage af Tolden, saa har der jo i 1874 ved Lov om Skiftegebyrerne fundet en Reduktion af disse Sted til et Beløb af omtrent 400,000 Kr., saaledes som det er anslaaet i Motiverne, og som jeg antager, vil svare dertil. Jeg mener, at denne Nedsættelse maa man ogsaa kunne tage i Betragtning, og den er ogsaa taget i Betragtning af en tidligere Finantsminister, idet jeg ser af en Folkethingsudvalgsbetænkning, at han har udtalt, at summa summarum ca. 2 Millioner, indbefattende baade Told, Skibsafgift og Skiftegebyrer, kunne estergives i det samlede Beløb. Altsaa mener jeg, at tilbage bliver der $1\frac{1}{2}$ Million omtrent, med Hensyn til hvilke der kunde blive Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke kunde finde Anledning til at estergive dem. Nu siger jeg, som jeg før bemærkede: Jeg mener ikke, at man skal estergive dem, naar man forudsfer, at der vil blive Erang til Erstatning derved. Jeg tror nemlig, at det vil være meget vanskeligt, naar man først har opgivet en Skat, saa at faae en ny Skattelov, som kunde erstatte den. Grede Medlemmer vide jo ligesaa godt som jeg, hvorledes det gaar med Lovforslag. De komme ind, bunkses op, blive liggende, men der bliver ikke gjort Noget ved dem; det er jo en Stagnationsperiode, vi have for Liden i Lovgivningsarbeidet. Hvis der nu bliver Spørgsmaal om Givelse af en ny Skat, er jeg vis paa, eller man maatte i allerhøjeste Grad befrygte, at det vilde gaa paa samme Maade; thi Skattelove, hvorved nye Skatter skulle paalægges, ere sandelig ikke af dem, som gaa glat igjennem. Det vilde altsaa kunne ventes, at man Nar efter andet fik Loven forelagt, men der kom ikke Noget ud af den, og saa havde vi kun Valget imellem enten at lide og taale og finde os i Uffavnet, saaledes som vi maa finde os i saamange andre Ting, eller muligvis underkaste os de Betingelser, som man stillede os, og som, fra andre Sider set, kunde være meget haarde og utilfredsstillende. Jeg tror derfor, at man ikke skal indlade sig paa at forhandle om nye Skattelove uden paa Basis af status quo. Det er i alt det andet Uheld, som forfølger os, et Uheld, at vor finantzielle Tilstand er saa utilfredsstillende, at den ialtfald ikke kan give Anledning til Tvivlsmaal, og denne gode og heldige Position skulle vi ikke i nogen Henseende opgive. Serlig vil jeg ogsaa fremhæve, at naar der blev Spørgsmaal om en Erstatningsstat, kunde det jo ventes, at den Skat, som Dmærksomheden først blev henledet paa, var en Indkomstskat. Men nu tror jeg, at Erfaringen viser, at det er den vanskeligste af alle Skatter at haandtere baade i Indlandet og i Udlandet. Ja, Theorien har den for sig, og man finder ganske vist, at der ogsaa i de repræsentative Forsamlinger ytrer sig en vis Kjærlighed til den, men den er af en meget pla-

tonisk Natur. Jeg skal henvise til, hvorledes i Frankrig og England den overveitende Del af Skatterne tilveiebringes ved indirekte Afgifter, og hvorledes Lydsffland paa bedste Maade er bestræbt paa at komme med paa dette Omraade, idet det netop blev fremhævet under de nye Skattelovforhandlinger som en Mangel ved det tydske System, at der udredes for mange Statsindtægter gjennem direkte Skatter. Saaledes gaar det i Udlandet, de indirekte Skatter seire i Praxis, om man nok saa meget i Theorien holder paa Indkomstskatten, og hos os tror jeg ogsaa, at vi have til en vis Grad lærerige Erfaringer for os. Der ydedes ganske vist Krigsskat i de første Nar efter den første Krig, men da der saa i 1851 fremkom Forslag til Lov om en Indkomstskat for 5 Nar, blev det borte, der kom ingen Lov. I 1864—65 svarede der Krigsskat, men da der forelagdes Forslag for de følgende Nar 1865—66 og 1866—67, blev de borte. Endelig fik vi en Indkomstskat, men da vi havde haat den i nogle Nar, blev den forkastet. Jeg tror derfor, at vi maa være fattede paa, at en Indkomstskat gaar man nødig ind paa, og saasnart det er muligt, benytter man Veligheden til at krænge den af sig. Den vil kun kunne spille en Rolle under ekstraordinære Forhold til Dæfning af Nødvendigheder, hvor man er nødt til at se bort fra de Mangler, der klæbe ved den, men som regelmæssig Skat er der store Vanskeligheder ved at fastholde den. Iøvrigt skal jeg ikke komme ind paa Spørgsmaalet om de Fordele og Byrder, der ere ved den, da det ikke ligger nærmest for, men fra et praktisk Synspunkt kan man sige, at skal man have Erstatning gjennem en Indkomstskat, tror jeg, at det vil være en overmaade vanskelig Op-gave. Derfor siger jeg: Ingen Forhandling om nye Skatter uden paa Basis af status quo; kun det, vi kunne opgive uden at maatte forudsætte, at der er Erang til nye Skatter, kun det finder jeg det forsvarligt at opgive. Men Spørgsmaalet er jo saa: kunne vi opgive nogen Indtægt? En tidligere Finantsminister er jo, som sagt, gaet ind paa at opgive $1\frac{1}{2}$ Million Kroner. Nu veed jeg godt, at den nuværende Finantsminister har krævet det Privilegium at maatte gaa fra Arv og Gjæld, men Spørgsmaalet er jo det, om der er en Nødvendighed for at gjøre det, om Statskassens Tilstand nu er saaledes, at man ikke længer kan opfylde de tidligere givne Tilfagn, og jeg veed egentlig ikke, at der er Noget, der har forringet dens Status, hvorimod der er Fremgang i adskillige Retninger. Afgiften til Banken, de 600,000 Kr., er bortfalden, det engelske Laan af 1825 er betalt, Laanet i London af 1864 er indfriet, og de indirekte Skatter, Tolden og Skibsafgiften, ere stegne med Millioner, over 5 Millioner fra 1871—1881, og inde-